

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 8C/147/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1108227645
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Otília Doláková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2018:1108227645.37

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudkyňou JUDr. Otíliou Dolákovou, v právnej veci žalobcu: F. V., bydlisko F. č. XX, XXXX J., Š., zastúpený právnym zástupcom: JUDr. Štefan Detvai, advokát, Cukrová č. 14, 813 39 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. , takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 991, 64 eur predstavujúcu nárok na náhradu škody na zdraví titulom rozhodnutia o väzbe a nezákonného rozhodnutia spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 5 000 eur titulom rozhodnutia o väzbe, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietá.

IV. Súd určuje, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručенou tunajšiemu súdu dňa 30. 08. 2007 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 5 082 847.- Sk (168 719, 61 euro), nemajetkovej ujmy 1 000 000.- Sk (33 193, 92 euro) a platenia mesačnej renty od 01. 09. 2007 vo výške 142 002, 97.- Sk (4 713, 64 euro), čl. 8, a to podľa zákona č. 58/1969 Zb.

2. Počas celého konania súd pripustil tri zmeny žaloby tak ako je to uvedené v odsekoch 4, 5, 9 tohto rozsudku. Tretiu (ostatnú) zmenu žaloby uvedenú v odseku 9 tohto rozsudku, súd pripustil na pojednávaní dňa 30. 06. 2015, čl. 774, 776, tak že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 991, 64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, sumu 252 350, 87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, nemajetkovú ujmu vo výške 20 000 eur, sumu 35 020, 96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia.

3. Dňa 15. 11. 2007, čl. 64, tunajší súd podľa ustanovenia § 105 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku s poukazom na ustanovenie § 83 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku vec vedenú na tunajšom súde pod č. k. 15C 33/2007 postúpil z dôvodu miestnej nepríslušnosti Okresnému súdu Bratislava III. Na základe nesúhlasu s postúpením Okresného súdu Bratislava III, kde bola vec vedená pod č. k. 16C 72/2008, Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 16NcC 26/2008 - 71 zo dňa 28. 07. 2008, čl. 71,

rozhodol, že na konanie v tejto veci je miestne príslušný tunajší súd a dňa 20. 08. 2008, čl. 73, bol spis z Okresného súdu Bratislava III doručený tunajšiemu súdu, kde je vec vedená pod č. k. 8C 147/2008, čl. 74.

4. Počas konania súd uznesením č. k. 8C 147/2008 -129 zo dňa 18. 11. 2009, právoplatným dňa 14. 12. 2009, čl. 129, pripustil prvú zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 174 430, 10 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, nemajetkovú ujmu vo výške 33 193, 92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, a platiť žalobcovi mesačne čiastku vo výške 4 713, 63 eur počnúc od 01. 09. 2007 spolu s úrokom z omeškania vo výške 7, 5% ročne odo dňa splatnosti každej čiastky až do jej zaplatenia, a to vždy do posledného dňa v mesiaci.

5. Počas konania súd uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 11. 06. 2010, čl. 325, 326, pripustil druhú zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 289 363, 57 eur, nemajetkovú ujmu vo výške 33 193, 91 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, mesačne čiastku vo výške 4 394, 53 eur počnúc dňom 01. 01. 2010 spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne odo dňa splatnosti každej čiastky až do jej zaplatenia, a to vždy do posledného dňa v mesiaci, a úroky z omeškania vo výške 7, 5% ročne zo sumy 163 832, 25 eur od 01. 03. 2008, čl. 139, 140, 141.

6. Žalobca v žalobe uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu PZ Bratislava III, vysunuté pracovisko Senec, č. k. OÚV - 67/2001 - Sc - 98 zo dňa 27. 01. 1999 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) mu bolo vznesené obvinenie pre spáchanie trestného činu podielníctva podľa ustanovenia 251 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona a neskôr rozšírené o trestný čin neoprávneného podnikania podľa ustanovenia § 118 ods. 1, 3 Trestného zákona, oba spáchané spolupáchatelstvom podľa ustanovenia § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 Trestného zákona spolu s R. L.. Dňa 04. 02. 1999 bolo žalobcovi vznesené v tejto trestnej veci ďalšie obvinenie pre čiastočne dokonaný a čiastočne nedokonaný trestný čin neoprávneného podnikania spolupáchatelstvom. Proti obom uzneseniam o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosti, ktoré však Okresná prokuratúra Bratislava III dňa 28. 04. 1999 zamietla ako nedôvodné. Na základe návrhu Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 27. 01. 1999, Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 3Nt 3/1999 zo dňa 28. 01. 1999, čl. 28, 26, zobral žalobcu do väzby z dôvodu uvedeného v ustanovení § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, s tým, že väzba sa začala vykonávať dňom jeho zadržania dňa 26. 01. 1999. Okresná prokuratúra Bratislava III dňa 10. 05. 1999 podala návrh na rozšírenie dôvodov väzby na dôvody uvedené v ustanovení § 67 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku. Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 3Nt 686/1999 zo dňa 17. 05. 1999, čl. 31, vyhovel a žalobca bol vo väzbe z dôvodov uvedených v ustanovení § 67 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku. Sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu bola Krajským súdom v Bratislave zamietnutá. Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 2T 61/1999 zo dňa 21. 07. 1999, čl. 34, právoplatným dňa 09. 09. 1999, žalobcu prepustil z väzby na slobodu. Okresný súd Bratislava III, po podaní obžaloby príslušnou prokuratúrou, rozsudkom č. k. 2T 61/1999 zo dňa 26. 06. 2006, právoplatný dňa 30. 08. 2006, čl. 14, žalobcu spod obžaloby podľa ustanovenia § 226 písm. b) Trestného poriadku v celom rozsahu oslobodil z dôvodu, že súd dospel k záveru, že trestná činnosť, z ktorej bol žalobca obžalovaný mu nebola preukázaná. Žalobca ďalej uvádzal, že celé trestné stíhanie trvalo viac ako 6 rokov, pričom z toho šesť mesiacov strávil žalobca vo väzbe. Trestné stíhanie, jeho neúmeraná dĺžka, pobyt vo väzbe, mali veľmi negatívny vplyv na jeho súkromný život, prácu, zdravotný stav, najmä na duševný. Trestné stíhanie, ani väzbu, si žalobca sám nezavinil. Žalobca uznesenie o vznesení obvinenia a rozhodnutie o väzbe považoval za nezákonné rozhodnutia, následkom ktorých mu bola spôsobená škoda, ktorej zaplatenia sa v tomto konaní domáhal. Žalobca v samotnej žalobe uviedol, že domáha touto žalobou nároku na náhradu škody predstavujúcu škodu na zdraví vo výške 60 000.- Sk (1 991, 63 eur), nároku na náhradu škody predstavujúcu stratu na zárobku za pobyt vo väzbe vo výške 849 658, 36.- Sk, nároku na náhradu škody predstavujúcu stratu na zárobku od rozhodnutia Sociálnej poisťovne kantónu A. zo dňa 05. 10. 2005 za invalidného dôchodcu až do momentu podania žaloby na súd dňa 30. 08. 2007 vo výške 4 117 575.- Sk, nároku na náhradu škody predstavujúcu trovy, ktoré vznikli žalobcovi jeho právnym zastúpením v trestnom konaní vo výške 22 236.- Sk, nároku na náhradu škody predstavujúcu hotové výdavky žalobcu, ktoré mu vznikli v súvislosti s podaním tejto žaloby vo výške 33 378.- Sk, a nemajetkovú ujmu vo výške 1 000 000.- Sk a nároku na mesačné platenie renty vo výške 142 002, 97.- Sk od 01. 09. 2007. Dňa 30. 08. 2007 podal žalobca žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej žalobcovi rozhodnutím o väzbe a

nezákonným rozhodnutím, ktorým je podľa žalobcu uznesenie o vznesení obvinenia. Žalovaný na túto žiadosť žiadnym spôsobom do momentu podania žaloby nezareagoval, v zákonnej lehote teda nárok žalobcu neuspokojil, preto sa žalobca domáha uspokojenia svojich nárokov súdnou cestou.

7. Súd prvej inštancie o žalobe prvý krát rozhodol rozsudkom č. k. 8C 147/2008 - 350 zo dňa 02. 07. 2010, čl. 350, tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 289 363, 57 euro spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 20 000 euro spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, žalobu vo zvyšnej časti zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne súd samostatným rozhodnutím až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

8. Na základe odvolania žalovaného zo dňa 09. 11. 2010, čl. 369, a jeho doplnenia zo dňa 31. 08. 2011, čl. 396, proti prvému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, a odvolania žalobcu zo dňa 12. 11. 2010, čl. 374, a jeho doplnenia zo dňa 27. 09. 2011, čl. 409, Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3Co 78/2011 - 464 zo dňa 18. 06. 2012, čl. 464, (ďalej len „prvé zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu“) odvolacie konanie o odvolaní žalobcu zastavil, späťvzatie žaloby v časti 6 189, 82 eur pripustil, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v časti, v ktorej bola uložená povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 6 189, 82 eur a konanie v tejto časti žaloby zastavil, žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v časti, v ktorej bolo odvolacie konanie zastavené a v časti, ktorej bolo konanie v časti žaloby o zaplatenie 6 189, 82 eur zastavené, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v časti, v ktorej bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 738, 10 eur s príslušenstvom, a vo zvyšku rozsudok zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Po prvom zrušení rozsudku súdu prvej inštancie vo zvyšku a vrátení veci v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (odsek 8 tohto rozsudku), súd na pojednávaní dňa 30. 06. 2015, čl. 774, uznesením vyhláseným na tomto pojednávaní pripustil tretiu zmenu žaloby, čl. 776, tak že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 991, 64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, sumu 252 350, 87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, nemajetkovú ujmu vo výške 20 000 eur, sumu 35 020, 96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia.

10. Súd prvej inštancie o žalobe druhý krát rozhodol rozsudkom č. k. 8C 147/2008 - 791 zo dňa 30. 06. 2015, čl. 791, tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 991, 64 eur ako náhradu škody na zdraví spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 252 350, 87 eur ako náhradu škody za stratu na zárobku spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, žalobu vo zvyšnej časti zamietol, konanie o žalobe v časti príslušenstva z nemajetkovej ujmy zastavil a o trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne súd samostatným rozhodnutím až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

11. Na základe odvolania žalovaného zo dňa 23. 09. 2015, čl. 799, proti druhému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, a odvolania žalobcu zo dňa 28. 09. 2015, čl. 812, Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5Co 136/2016 - 839 zo dňa 31. 01. 2017, čl. 839, (ďalej len „druhé zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu“) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Súd v danej veci vykonal počas celého konania rozsiahle dokazovanie výsluchom žalobcu, čl. 309, svedkov L. F., čl. 317, K. R. Š., čl. 318, MUDr. L. T., čl. 651, MUDr. V. L., čl. 610, oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Cudz 66/2006, listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v trestnom spise Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T 61/1999, všetkými listinnými dôkazmi predloženými žalobcom, ako aj všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise.

13. Súd na základe rozsiahleho znaleckého dokazovania počas celého konania ustálil tento skutkový stav, ktorý nebol medzi stranami sporný:

14. Uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu PZ Bratislava III, vysunuté pracovisko Senec, č. k. OÚV - 67/2001 - Sc - 98 zo dňa 27. 01. 1999 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre spáchanie trestného činu podielníctva podľa ustanovenia 251 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) a neskôr rozšírené o trestný čin neoprávneného podnikania podľa ustanovenia § 118 ods. 1, 3 Trestného zákona, oba spáchané spolupáchateľstvom (spolu s druhým obvineným R. L.) podľa ustanovenia § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 Trestného zákona, a dňa 04. 02. 1999 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre spáchanie čiastočne dokonaného a čiastočne nedokonaného trestného činu neoprávneného podnikania spolupáchateľstvom. Proti týmto zneseniam o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosti, ktoré však Okresná prokuratúra Bratislava III dňa 28. 04. 1999 zamietla ako nedôvodné.

15. Dňa 27. 01. 1999 Okresná prokuratúra Bratislava III podala na Okresný súd Bratislava III návrh vzatie žalobcu do väzby. Okresný súd Bratislava III tomuto návrhu vyhovel a uznesením č. k. 3Nt 3/1999 zo dňa 28. 01. 1999 zobral žalobcu do väzby z dôvodu uvedeného v ustanovení § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, väzba sa začala vykonávať dňom jeho zadržania dňa 26. 01. 1999, čl. 28, v spojení s opravným uznesením č. k. 3Nt 3/99 zo dňa 09. 03. 1999, čl. 26 (oprava písárskej chyby, vo výroku nebola uvedená hodina zadržania). V odôvodnení tohto uznesenia je okrem iného uvedené, čl. 30, citujem: Výpovede oboch obvinených boli rozdielne. V danom prípade ide o závažnú majetkovú trestnú činnosť a je dôvodná obava, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by obvinení sa snažili pôsobiť na svedkov doteraz ešte nevypočutých resp. svedka T. a tým sťažovať objasnenie predmetnej trestnej činnosti. Poukazujúc na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že dôvody tzv. kolúznej väzby v zmysle § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sú dané. Proti tomuto uzneseniu o vzatí do väzby podal žalobca sťažnosť, ktorú Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 6Nto 49/1999 - 51 zo dňa 19. 04. 1999 zamietol.

16. Dňa 10. 05. 1999 Okresná prokuratúra Bratislava III podala na Okresný súd Bratislava III návrh na rozšírenie dôvodov väzby z pôvodného dôvodu podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na dôvody uvedené v ustanovení § 67 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku. Súd tomuto návrhu unesením č. k. 3Nt 686/1999 zo dňa 17. 05. 1999 vyhovel, čl. 31. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že žalobca, obvinený, sa na území Slovenskej republiky, v danom čase, dopúšťal majetkovej trestnej činnosti (iné trestné stíhanie pre trestný čin sprenevery v okrese Nové Zámky), ktorou získaval značné množstvo finančných prostriedkov, a touto skutočnosťou súd odôvodnil dôvod väzby podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Súd ďalej skonštatoval, že pri zadržaní žalobcu bol u neho nájdený švajčiarsky preukaz totožnosti, a z tejto skutočnosti, a to i napriek tomu, že žalobca mal v tom čase trvalý pobyt na Slovensku, mal súd za to, že keďže má povolený pobyt vo Švajčiarsku, mohol by v prípade pomnutia dôvodov väzby podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku do Švajčiarska odcestovať a tak sa vyhnúť trestnému stíhaniu.

17. Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 2T 61/1999 zo dňa 21. 07. 1999, čl. 34, právoplatným dňa 27. 07. 1999 vo vzťahu k obžalovanému R. L. a dňa 09. 09. 1999 vo vzťahu ku žalobcovi, prepustil žalobcu z väzby na slobodu. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že po oboznámení sa so spisovým materiálom dňa 20. 05. 1999 požiadal žalobca o prepustenie z väzby. Ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby podal žalobca písomnou formou dňa 30. 06. 1999. Zo spisu bolo zrejmé, že žalobca má trvalý pobyt v Slovenskej republike. Ak má žalobca súčasne povolený pobyt i vo Švajčiarsku tak orgánu činnému v trestnom konaní nič nebráni, aby žalobcovi ako občanovi trestne stíhanému odňal pas a ďalšími úkonmi prostredníctvom colných orgánov jeho vycestovaniu zabránili. Žalobca nemal pokus skrývať sa alebo ujsť, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, teda dôvod väzby je založený na ničím nepodloženom predpoklade (citácia z uznesenia). V odôvodnení tohto uznesenia je ďalej uvedené, že trestná vec bola vyšetrovateľom ukončená dňa 20. 05. 1999, teda v čase vydania tohto uznesenia, podľa názoru súdu, nie je daný dôvod väzby podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Obžalovaní, svedkovia boli vypočutí, vo výpovediach obžalovaných nie sú spory. Súd ďalej v odôvodnení uznesenia uviedol, že pozadie trestnej činnosti je nepochybne vysoko spoločensky nebezpečné. Toto sa však v rámci prípravného konania nevyšetrilo čo je zrejmé z právnej kvalifikácie konania žalobcu a dokumentačného materiálu. Ak by sa prípravné konanie vyvíjalo v naznačenom smere, súd by neuvažoval a neprepustil žalobcu z väzby. Zo spisu nevyplýva dôvod väzby u žalobcu, že bude v trestnej činnosti pokračovať. Ide o ojedinelé špecifikum predmetnej trestnej činnosti, ktoré nezakladá obavu z pokračovania.

18. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T 61/1999 zo dňa 26. 06. 2006, právoplatným dňa 30. 08. 2006, čl. 14, bol žalobca (i druhý obžalovaný R. L.) spod obžaloby podľa ustanovenia § 226 písm. b) Trestného poriadku v celom rozsahu oslobodený s odôvodnením, že trestná činnosť, z ktorej bol žalobca obžalovaný mu nebola preukázaná.

19. Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

20. Podľa ustanovenia § 2 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

21. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

22. Podľa ustanovenia § 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody nemá ten,

a) kto si väzbu zaviniť sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia,

b) kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.

23. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom,

a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané,

b) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takého ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1).

24. Žalobca sa v predmetnej veci, po druhom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, domáha proti žalovanému priznania týchto nárokov:

25. Nárok na náhradu škody, ktorá predstavuje škodu na zdraví, ktorej sa žalobca domáha vo výške 1 991, 64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplata. Žalobca sa tohto nároku domáha titulom rozhodnutia o väzbe podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a titulom nezákonného rozhodnutia podľa ustanovenia § 1, 3, 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., ktorým je podľa žalobcu, s poukazom na právny názor vyslovený v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, uznesenie o vznesení obvinenia. Žalobca v tejto časti uplatneného nároku uviedol, že dlhotrvajúce trestné stíhanie (od 27. 01. 1999 do 30. 08. 2006) a jeho pobyt vo väzbe (od 26. 01. 1999 do 09. 09. 1999), malo za následok poškodenie jeho duševného zdravia. Poškodenie zdravia žalobca preukazoval najmä listinným dôkazom znaleckým posudkom znalkyne MUDr. V. L.,

odbor zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, č. 19/2007 zo dňa 09. 08. 2007, ktorý žalobca predložil spolu so žalobou. Znalčka, s ohľadom na trvalé následky poškodenia zdravia, ohodnotila žalobcove poškodenie zdravia na 1 000 bodov, čo predstavuje sumu 1 991, 64 euro. Žalovaný v tejto časti žaloby namietal, že žalobca nemá právo na náhradu škody titulom rozhodnutia o väzbe podľa ustanovenia § 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. pretože si väzbu žalobca zavinil sám. Žalovaný ďalej namietal dôveryhodnosť listinného dôkazu znaleckého posudku znalkyne MUDr. V. L. č. 19/2007 zo dňa 09. 08. 2007, pretože znalkyňu za účelom vyhotovenia znaleckého posudku objednal sám žalobca, čím sa stala znalčka nedôveryhodná a nedôveryhodným sa stal následne i samotný listinný dôkaz, ktorý znalčka vyhotovila. Poukazoval na to, že poškodenie zdravia žalobcu bolo znalčkou bodovo ohodnotenú v maximálnej možnej miere (200 až 1000 bodov). Žalovaný ďalej namietal i nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi vznikom tejto škody a žalobcom uvádzanými titulmi, na základe ktorých sa domáha náhrady škody. Žalovaný ďalej namietal, že už pred vznesením obvinenia žalobcovi a vzatím do väzby, mal žalobca zdravotné problémy.

26. Súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom uvedeným v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, počas konania zisťoval príčinnú súvislosť medzi trestným konaním, výkonom väzby a poškodením zdravia žalobcu. Súčasne sú prvej inštancie vypočul ako svedkyňu znalkyňu MUDr. V. L., ktorá na objednávku žalobcu vyhotovila znalecký posudok č. 19/2007 zo dňa 09. 08. 2007, k tomu, ako je možné s časovým odstupom 8 rokov od výkonu väzby žalobcu diagnostikovať vážnu duševnú poruchu vzniknutú pôsobením otrasných zážitkov alebo iných nepriaznivých psychologických činiteľov a tiesnivých situácií. Súd pri uvedenom nároku, ktorého sa domáha žalobca, má za to, že je dôvodný titul rozhodnutie o väzbe podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., pretože na žalobcovi bola vykonaná väzba od 26. 01. 1999 do 09. 09. 1999, a bol spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T 61/1999 zo dňa 26. 06. 2006, právoplatným dňa 30. 08. 2006, oslobodený. Súd námietku žalovaného, že žalobca nemá právo na náhradu škody titulom rozhodnutia o väzbe s poukazom na ustanovenie § 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. pretože si väzbu žalobca zavinil sám, na základe vykonaného dokazovania ustálil ako nedôvodnú. Žalobca bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. 3Nt 3/1999 zo dňa 28. 01. 1999 a to z dôvodu uvedeného v ustanovení § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (kolúzna väzba, pôsobenie na svedkov), v spojení s opravným uznesením č. k. 3Nt 3/99 zo dňa 09. 03. 1999. Proti tomuto uzneseniu o vzatí do väzby podal žalobca sťažnosť ktorá bola Krajským súdom v Bratislave uznesením č. k. 6Nto 49/1999 - 51 zo dňa 19. 04. 1999 zamietnutá. Uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. 3Nt 686/1999 zo dňa 17. 05. 1999 súd vyhovel návrhu príslušného prokurátora a rozšíril tzv. väzobné dôvody o dôvody uvedené v ustanovení § 67 ods. 1 písm. a, c) Trestného poriadku (úteková a pokračovacia väzba). Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 2T 61/1999 zo dňa 21. 07. 1999, právoplatným dňa 09. 09. 1999 vo vzťahu ku žalobcovi, prepustil žalobcu z väzby na slobodu. Z odôvodnenia tohto uznesenia súd zistil, že po oboznámení sa so spisovým materiálom dňa 20. 05. 1999 požiadal žalobca o prepustenie z väzby, a ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby podal písomne dňa 30. 06. 1999. Trestný súd v odôvodnení tohto prepúšťajúceho uznesenia uviedol, že zo spisu bolo zrejmé, že žalobca má trvalý pobyt v Slovenskej republike. Ak má žalobca súčasne povolený pobyt i vo Švajčiarsku tak orgánu činnému v trestnom konaní nič nebráni, aby žalobcovi ako občanovi trestne stíhanému odňal pas a ďalšími úkonmi prostredníctvom colných orgánov jeho vycestovaniu zabránili. Žalobca nemal pokus skrývať sa alebo ujsť, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, teda dôvod väzby je založený na ničím nepodloženom predpoklade. V odôvodnení tohto uznesenia je ďalej uvedené, že trestná vec bola vyšetrovateľom ukončená dňa 20. 05. 1999, teda v čase vydania tohto uznesenia, podľa názoru súdu, nie je daný dôvod väzby podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Obžalovaní, svedkovia boli vypočutí, vo výpovediach obžalovaných nie sú spory. Súd ďalej v odôvodnení uznesenia uviedol, že pozadie trestnej činnosti je nepochybne vysoko spoločensky nebezpečné. Toto sa však v rámci prípravného konania nevyšetrilo čo je zrejmé z právnej kvalifikácie konania žalobcu a dokumentačného materiálu. Ak by sa prípravné konanie vyvíjalo v naznačenom smere, súd by neuvažoval a neprepustil žalobcu z väzby. Zo spisu nevyplýva dôvod väzby u žalobcu, že bude v trestnej činnosti pokračovať. Ide o ojedinelé špecifikum predmetnej trestnej činnosti, ktoré nezakladá obavu z pokračovania. Z vyššie uvedených skutočností uvedených v odôvodnení prepúšťajúceho uznesenia súd ustálil (vychádzajúc iba z obsahu všetkých trestných vyššie uvedených uznesení a nie z dokazovania realizovaného v tomto civilnom konaní), že dôvodný od začiatku vzatia do väzby bol dôvod tzv. kolúznej väzby, zatiaľ čo ostatné dva dôvody vyhodnotil samotný trestný súd ako nedôvodné. Vzhľadom na tieto skutočnosti, súd s poukazom na ustálenie dôvodnosti dôvodov väzby podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku, vyhodnotil, že námietka žalovaného, že žalobca nemá právo na náhradu škody titulom rozhodnutia o väzbe s poukazom na ustanovenie

§ 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. pretože si väzbu žalobca zavinil sám, je nedôvodná. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil súd námietku žalovaného o nedôveryhodnosti listinného dôkazu znaleckého posudku znalkyne MUDr. V. L. z dôvodu, že znalkyňa za účelom vyhotovenia znaleckého posudku si objednal sám žalobca, čím sa stala znalkyňa nedôveryhodná a nedôveryhodným sa stal následne i samotný listinný dôkaz, ktorý znalkyňa vyhotovila. Skutočnosť, že znalkyňa za účelom vyhotovenia tohto listinného dôkazu oslovil sám žalobca, sama o sebe automaticky, nezakladá nedôveryhodnosť žalobcom vybratej znalkyne a následne i nedôveryhodnosť ňou vyhotoveného znaleckého posudku. Žalovaný, toto svoje tvrdenie, ktorým rozporuje tento listinný dôkaz však počas celého konania žiadnym spôsobom nepreukázal (napr. žalobca si vybral znalkyňa pretože je jej príbuzný, priateľ, pozná ju atd.). Predmetný znalecký posudok predstavuje, tak ako to uvádzal žalovaný, listinný dôkaz predložený žalobcom. Nejde o znalecký posudok ako výsledok znaleckého dokazovania nariadeného súdom, ani o súkromný znalecký posudok podľa ustanovenia § 209 Civilného sporového poriadku. Žalovaný mal možnosť počas celého konania jeho spochybnenia tohto listinného dôkazu i preukázať (napr. mohol sám predložiť súkromný znalecký posudok, mohol navrhnúť znalecké dokazovanie realizované súdom), čo však žalovaný neurobil. Žalobca sa tohto nároku domáhal i titulom nezákonného rozhodnutia podľa ustanovenia § 1, 3, 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., ktorým je podľa žalobcu, s poukazom na právny názor vyslovený v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, uznesenie o vznesení obvinenia. Súd prvej inštancie, s poukazom na právny názor uvedený v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, na strane 5, uvádza, rovnako ako odvolací súd, že v danej veci formálne nedošlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia proti žalobcovi príslušným orgánom. Podľa ustálenej judikatúry, podľa ktorej pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného konania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. M Cdo 15/2009). Takýto záver sa uplatní aj v prípade, že obžalovaný bol právoplatným rozsudkom oslobodený spod obžaloby, ako tomu bolo u žalobcu v prejednáwanej veci a nie je žiadny dôvod pre to, aby sa v prípade oslobodenia spod obžaloby vyvodzovali pre účely náhrady škody odlišné závery ako v prípade zastavenia trestného stíhania. Súd prvej inštancie, s poukazom na záver uvedený v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, ustálil, že nezákonným rozhodnutím v prejednáwanej veci je uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi, a oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci vedenej proti žalobcovi má teda rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného konania a uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Keďže súd prvej inštancie ustálil, oba tituly, na základe ktorých sa žalobca domáha tohto nároku, ako dôvodné, vyhodnocoval ďalej i ďalšie zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Žalobca počas konania preukazoval poškodenie zdravia žalobcu ako dôsledok väzby a celého trestného stíhania (listinným dôkazom) znaleckým posudkom znalkyne MUDr. V. L., odbor zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, č. 19/2007 zo dňa 09. 08. 2007, a výsluchom tejto znalkyne ako svedkyne. Podľa súdu, súhlasne s názorom žalobcu, zo záverov uvedených v znaleckom posudku a z výsluchu uvedenej znalkyne, ktoré súd považuje za smerodajné dôkazy v tejto časti žaloby, vyplýva, že k vzniku duševnej poruchy u žalobcu došlo v priamej kauzálnej súvislosti s trestným stíhaním a jeho pobytom vo väzbe a toto poškodenie zodpovedá položke 253 - vážne duševné poruchy vzniknuté pôsobením otrasných zážitkov alebo iných nepriaznivých psychologických činiteľov a tiesnivých situácií, žiadny iný zdroj poškodenia zdravia žalobcu nebol počas konania žalovaným jednoznačne preukázaný (napr. už pred vzatím do väzby existujúce zdravotné problémy, osobné problémy). Znalkyňa vyhodnotila zdravotný stav žalobcu a jeho poškodenie v tomto listinnom dôkaze a vo svojom výsluchu. Znalkyňou uvádzané skutočnosti týkajúce sa poškodenia zdravia žalobcu predstavujú odborné skutočnosti, na preskúmanie ktorých by súd musel mať odborné znalosti, čo nemá. Preto akékoľvek pochybnosti o týchto skutočnostiach mohol žalovaný spochybniť alebo vyvrátiť rovnako iba odbornými skutočnosťami založenými na odborných znalostiach, a nie iba na všeobecnom spochybnení tohto listinného dôkazu. Vzhľadom na trvalé následky poškodenia zdravia ohodnotila znalkyňa žalobcove poškodenie zdravia na 1 000 bodov, čo predstavuje maximálne bodové ohodnotenie tejto položky. Keďže podľa ustanovenia § 7 ods. 1 príslušnej vyhlášky je hodnota jedného bodu 60.- Sk (1, 99 euro), po prepočte, tak predstavuje nárok žalobcu v tejto časti žaloby sumu 1 991, 64 euro. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti tak súd tento nárok žalobcu mu priznal v celom rozsahu a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 991, 64 eur predstavujúcu nárok na náhradu škody na zdraví titulom rozhodnutia o väzbe a nezákonného rozhodnutia spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

27. Nárok na náhradu škody predstavujúcej stratu na zárobku počas výkonu väzby od 26. 01. 1999 do 09. 09. 1999. Žalobca sa tohto nároku vo výške 35 020, 96 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia, domáhal titulom rozhodnutia o väzbe podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. má žalobca právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, pretože bol spod obžaloby oslobodený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T 61/1999 zo dňa 26. 06. 2006, právoplatným dňa 30. 08. 2006.

Žalobca uviedol, že v čase od 26. 01. 1999 do 09. 09. 1999 (226 dní) bol vo väzbe. Jeho denná strata na zárobku, keďže počas výkonu väzby nemohol pracovať, podľa žalobcu predstavovala sumu 226, 47.- CHF, čo v prepočte na eur predstavuje sumu 154, 96 euro. Strata na zárobku za jeho celý pobyt vo väzbe tak podľa žalobcu predstavuje sumu 41 217, 54.- CHF, čo v prepočte na eur predstavuje sumu 35 020, 96 euro. Žalobca v tejto časti žaloby uvádzal, že škoda mu vznikla tým, že počas výkonu väzby nemohol pracovať, nemohol za prácu dostať mzdu, nemohol vykonávať akúkoľvek pracovnú inú činnosť, na základe ktorej vy získal nejaký príjem. Ďalej uvádzal, že pred začatím trestného stíhania dňa 27. 01. 1999 a vzatím do väzby dňa 26. 01. 1999 žil vo Švajčiarsku, nevykonával tam živnostenskú činnosť, ani tam žiadnym právnym spôsobom nepodnikal, nebol zamestnaný v pracovnom, ani inom pomere. V Slovenskej republike v spoločnosti AUTOPLAST s. r. o., so sídlom Okružná č. 85, Komárno bol spoločník a konateľ, ale pre nezhody so spoločníkom z nej vystúpil. Papierovo bol síce vo firme kým nezankla, avšak v skutočnosti v nej nevyvíjal žiadnu činnosť. Žalovaný v tejto časti žaloby namietal, že žalobca nemá právo na náhradu škody titulom rozhodnutia o väzbe podľa ustanovenia § 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. pretože si väzbu žalobca zaviniť sám. V tejto časti žaloby, súd rovnako ako v odseku 26 tohto rozhodnutia, s rovnakou právnou argumentáciou, uvádza, že táto námietka žalovaného je nedôvodná. Súd má za to, že titul rozhodnutie o väzbe, na základe ktorého sa žalobca domáha proti žalovanému zaplatenia tohto nároku, je dôvodný. Žalovaný v tejto časti žaloby ďalej namietal, že vychádzajúc z ustanovenia § 21 zákona č. 58/1969 Zb. a ustanovenia § 445 Občianskeho zákonníka sa pri výpočte straty na zárobku vychádza z priemerného zárobku poškodeného, ktorý dosiahol pred poškodením. Pri náhrade ušlého príjmu osoby, ktorá bola vo väzbe sa vychádza zo stavu, aký tu bol pred poškodením, pred vzatím do väzby, lebo tým okamžikom poškodený začal strácať príjem, čím mu vznikla škoda. Podľa žalovaného je potrebné pri stanovení výšky tohto nároku vychádzať z priemerného zárobku, ktorý poškodený žalobca dosahoval pred vznikom škody. Žalovaný poukazoval na to, že žalobca celý rok 1998 a v januári 1999 (vzatý do väzby bol 26. 01. 1999) nemal žiadny príjem, zárobok, preto žalobu v tejto časti považoval za nedôvodnú. Podľa prvého zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, súd prvej inštancie mal najprv ustáliť, či žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a až následne porovnať zárobok, ktorý žalobca dosahoval pred vzatím do väzby, teda v roku 1998, so zárobkom, ktorý dosahoval po prepustení z väzby, teda po 09. 09. 1999. Súd na základe vykonaného dokazovania ustálil, súladne s názorom žalovaného, že žalobca celý rok 1998 a v januári 1999 (vzatý do väzby bol 26. 01. 1999) nemal žiadny zárobok, dokonca ho nemal od októbra 1997. Túto skutočnosť uvádzal i samotný žalobca, pričom žiadal, aby súd do zárobku, ktorý žalobca dosahoval pred vzatím do väzby pojal sumu 200 000.- CHF, ktorú mohol žalobca zarobiť ako odmenu na základe v januári 1999 nakontrahovaných sponzorských zmlúv, avšak k realizovaniu tejto zmluvy nedošlo, pretože bol vzatý do väzby. Po prepustení z väzby dňa 09. 09. 1999 sa vrátil do Švajčiarska, kde sa snažil začleniť do pracovného života. Od novembra 1999 pracoval v spoločnosti Erwin Jakober AG, kde však pre vážne zdravotné problémy musel prestať pracovať a od 19. 09. 2003 prestal úplne pracovať, bol úplne práceneschopný a bol odkázaný na sociálnu výpomoc od švajčiarskeho obecného úradu, ktorú poberal až do priznania invalidného dôchodku od 01. 05. 2005. Podľa názoru súdu, súhlasne s názorom žalovaného, pri stanovení výšky tohto nároku je potrebné vychádzať z priemerného zárobku, ktorý žalobca ako poškodený dosahoval pred vznikom škody. Keďže súd prvej inštancie ustálil, titul, na základe ktorého sa žalobca domáha tohto nároku, ako dôvodný, vyhodnocoval ďalej i ďalšie zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Keďže súd na základe vykonaného dokazovania nezistil, že by žalobca pred vznikom škody mal nejaký zárobok, alebo akýkoľvek iný príjem, a to preukázateľne od jesene 1997, a žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal akýkoľvek zárobok v čase pred vznikom škody, súd považuje zákonný predpoklad - vznik škody za nedôvodný, a preto žalobu v tejto časti zamietol. Súd má za to, že do zárobku, ktorý žalobca dosahoval pred vzatím do väzby nie je možné pojať sumu 200 000.- CHF, ktorú mohol žalobca zarobiť ako odmenu na základe v januári 1999 nakontrahovaných sponzorských zmlúv, tak ako to uvádzal žalobca, pretože tu nejde o konkrétny existujúci zárobok, príjem, ale o virtuálny ušlý zisk, ktorý tak nemôže predstavovať reálny finančný zdroj, z ktorého by mohol súd vychádzať pri výpočte straty na zárobku ako príjmu poškodeného, ktorý dosahoval poškodený pred poškodením.

28. Nárok na náhradu škody predstavujúcej stratu na zárobku od 01. 04. 2005 (dátum od kedy bol žalobcovi priznaný čiastočný invalidný dôchodok švajčiarskou Sociálnou poisťovňou) až do 01. 01. 2010 (od 01. 01. 2010 si žalobca tento nárok uplatnil na tunajšom súde samostatnou žalobou). Žalobca sa tohto nároku vo výške 252 350, 87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8, 5% ročne z tejto sumy od 01. 03. 2008 až do zaplatenia. Žalobca sa tohto nároku domáhal titulom nezákonného rozhodnutia podľa ustanovenia § 1, 3, 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., ktorým je podľa žalobcu, s poukazom na právny názor vyslovený v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, uznesenie o vznesení obvinenia. Súd prvej inštancie, s poukazom na právny názor uvedený v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, na strane 5, uvádza, rovnako ako odvolací súd, že v danej veci formálne síce nedošlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia proti žalobcovi príslušným orgánom, ale podľa ustálenej judikatúry, podľa ktorej pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného konania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. M Cdo 15/2009). Takýto záver sa uplatní aj v prípade, že obžalovaný bol právoplatným rozsudkom oslobodený spod obžaloby, ako tomu bolo u žalobcu v prejednávanej veci a nie je žiadny dôvod pre to, aby sa v prípade oslobodenia spod obžaloby vyvodzovali pre účely náhrady škody odlišné závery ako v prípade zastavenia trestného stíhania. Súd prvej inštancie, s poukazom na záver uvedený v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, ustálil, že nezákonným rozhodnutím v prejednávanej veci je uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi, a oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci vedenej proti žalobcovi má teda rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného konania a uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Žalobca odôvodňoval tento nárok tým, že v dôsledku celého trestného konania došlo k jeho invalidizácii, následkom ktorej tak nemohol pracovať a vznikla mu tým škoda predstavujúca stratu na zárobku. Žalobca v tejto časti žaloby uvádzal, že po prepustení z väzby dňa 09. 09. 1999 sa vrátil do Švajčiarska, kde od novembra 1999 pracoval v spoločnosti Erwin Jakober AG, kde však pre vážne zdravotné problémy musel prestať pracovať a od 19. 09. 2003 prestal úplne pracovať, pretože bol práceneschopný a bol odkázaný na sociálnu výpomoc od švajčiarskeho obecného úradu, ktorú poberal až do priznania invalidného dôchodku. Žalobca však žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že zdravotné problémy, ktoré v danom čase mal a ktoré ho nakoniec dovedli k invalidite, vznikli alebo sa zintenzívnili pod vplyvom trestného konania alebo väzby. Naopak, z rozhodnutia švajčiarskej Sociálnej poisťovne vyplýva, že obmedzenia pri vykonávaní pôvodnej práce má žalobca až od apríla 2004, a nie po návrate z väzby 09. 09. 1999 a v nasledujúcich rokoch. A z výpočtov príjmu samotného žalobcu vyplýva, že v rokoch 2000 až 2003 dosiahol príjmy, ktoré nemal pred trestným konaním a vzatím do väzby. Sociálna poisťovňa kantónu Zürich, Švajčiarsko, rozhodnutím zo dňa 05. 10. 2005 od 01. 04. 2005 uznala žalobcu za čiastočného invalidného dôchodcu, stupeň invalidného poistenia mu bol určený na 55%, a to z dôvodu zdravotných problémov - psychické problémy, artróza na pravej nohe, problémy s chrbticou. V tejto časti žalovaný namietal, že z tohto rozhodnutia nevyplýva, že by zdravotné problémy, ktoré viedli k čiastočnej invalidizácii žalobcu boli dôsledkom trestného konania. Po oboznámení sa s týmto listinným dôkazom, má súd za to, že táto námietka žalovaného je dôvodná. Zo znenia tohto rozhodnutia, ani zo žiadneho ďalšieho dôkazu predloženého žalobcom počas konania jednoznačne nevyplýva, že by zdravotné dôvody, pre ktoré sa žalobca stal invalidným boli dôsledkom trestného konania. Sociálna poisťovňa kantónu Zürich, Švajčiarsko, rozhodnutím zo dňa 05. 10. 2005 priznala žalobcovi čiastočný invalidný dôchodok vo výške 424.- CHF mesačne od 01. 04. 2005. Sociálna poisťovňa súčasne uviedla, že od apríla 2004 žalobca bol pri výkone svojej práce ako správca bytového domu, z dôvodu zdravotných problémov, obmedzený. Sociálna poisťovňa mu odporučila z medicínskeho hľadiska činnosť so stredne ťažkým fyzickým zaťažením, prácu bez dlhšieho kľáčania, zohýbania kolien, dlhšej chôdzi po nerovnom povrchu, po schodoch. Žalobca ďalej uvádzal, že dňa 03. 05. 2007 si v slovenskej Sociálnej poisťovni uplatnil nárok na invalidný dôchodok z dôvodu poškodenia jeho zdravia. Sociálna poisťovňa o jeho žiadosti rozhodla dňa 13. 05. 2008 a od 03. 05. 2007 mu priznala invalidný dôchodok mesačne vo výške 2 546.- Sk, a to z rovnakých dôvodov ako švajčiarska sociálna poisťovňa. Rozhodnutím zo dňa 26. 06. 2008 rozhodla Sociálna poisťovňa o zvýšení invalidného dôchodku žalobcu od 01. 07. 2008 na sumu 2 842.- Sk mesačne, a rozhodnutím zo dňa 18. 12. 2008 rozhodla opäť o zvýšení na sumu 104, 10 eur od 01. 01. 2009. Vzhľadom na uznanie invalidity vo Švajčiarsku mu vznikol vo Švajčiarsku i nárok na invalidný dôchodok z druhého dôchodkového piliera E. L. N. - J., ktorá mu dňa 20. 05. 2007 priznala invalidný dôchodok z druhého dôchodkového piliera za obdobie od 01. 04. 2005 do 18. 09. 2005 vo výške 2 127.- CHF, od 19. 09. 2005 do 30. 06. 2007 vo výške 9 513, 15.- CHF, od 01. 07. 2007 dôchodok

vo výške 301, 96 eur, od 01. 01. 2008 štvrťročne vo výške 310, 48 eur a od 01. 01. 2009 štvrťročne vo výške 318, 96 eur. Prvé zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu vyttklo súdu prvej inštancie, že počas konania nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi trestným konaním žalobcu, jeho vzatím do väzby a zhoršením jeho zdravotného stavu, ktoré malo podľa žalobcu viesť k jeho invalidizácii a jej následkom k nemožnosti pracovať a k strate zárobku. Žalovaný v tejto časti žaloby namietal, že žalobca nepreukázal počas celého konania existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím ako titulom, na základe ktorého sa tohto nároku žalobca domáha a škodou, ktorá predstavuje stratu na zárobku za obdobie od 0. 04. 2005 až do 01. 01. 2010. Súd na základe vykonaného dokazovania ustálil, že táto námietka žalovaného je dôvodná. Žalovaný namietal i to, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalobcova invalidita vznikla v dôsledku trestného konania. Táto skutočnosť nie je preukázaná ani rozhodnutím švajčiarskej Sociálnej poisťovne zo dňa 05. 10. 2005, z ktorého vyplýva, že žalobcovi bol priznaný polovičný invalidný dôchodok z dôvodu ortopedického ochorenia, ktoré žalobca nepreukázal ako dôsledok trestného konania. Žalovaný ďalej namietal, že tento nárok od 01. 09. 2007 do 31. 12. 2009 žalobca podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. predbežne so žalovaným neprerokoval, pričom toto predbežné prerokovanie je zákonnou podmienkou pre možnosť domáhať sa priznania nároku na súde. Žalovaný v tejto časti žaloby namietal, že v žalobe doručenej súdu dňa 30. 08. 2007 si uplatnil žalobca nárok na náhradu škody predstavujúcej stratu na zárobku iba za obdobie od 01. 04. 2005 do 30. 08. 2007. Dňa 05. 02. 2010 žalobca doručil súdu druhú zmenu žaloby, v ktorej žiadal rozšírenie žaloby o predmetný nárok za obdobie od 01. 09. 2007 do 31. 12. 2009. Táto druhá zmena žaloby bola súdom pripustená na pojednávaní dňa 11. 06. 2010. Žalovaný namietal podľa ustanovení § 22 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb. premlčanie predmetného nároku od 30. 08. 2009 (oslobodzujúce rozhodnutie súdu bolo právoplatné dňa 30. 08. 2006), pričom druhá zmena žaloby bola pripustená dňa 11. 06. 2010, teda po zákonnej trojročnej premlčacej lehote. Žalobca k tejto námietke žalovaného uvádzal, že ku dňu podania žaloby na súd, si uplatnil žalobca všetky nároky, ktoré boli zročné. V priebehu súdneho konania následkom plynutia času, sa rozsah predmetného nároku rozšíril na ďalšie časové obdobie, avšak pri zachovaní podstaty právneho dôvodu tohto nároku. Súd po vyhodnotení právnych argumentácií oboch strán, má za to, že námietka žalovaného, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi právnym titulom a škodou je dôvodná, pretože žalobca skutočne počas celého konania nepreukázal, že by jeho invalidita, v dôsledku ktorej mu mala vzniknúť škoda predstavujúca stratu na zárobku, pretože už nemohol pracovať, vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Súd ďalej vyhodnotil námietku žalovaného o premlčaní nároku, ktorý si žalobca uplatnil za obdobie od 01. 09. 2007 do 31. 12. 2010 za dôvodnú, pretože nárok za toto obdobie si uplatnil žalobca až 11. 06. 2010, teda po trojročnej premlčacej lehote podľa ustanovenia § 22 ods. 1 druhá veta zákona č. 58/1969 Zb., ktorá začala plynúť 01. 09. 2006 a skončila 01. 09. 2009. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody, tak súd žalobu v tejto časti zamietol.

29. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 eur (bez príslušenstva). Tohto nároku sa žalobca domáha podľa ustanovenia čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže zákon č. 58/1969 Zb. uplatnenie takého si nároku neupravuje. Žalobca si tento nárok uplatnil s poukazom na titul rozhodnutie o väzbe podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., a to vzhľadom na právny názor vyslovený v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, podľa ktorého, ak je daný titul rozhodnutie o väzbe podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., potom je možné s poukazom na ustanovenie čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd takýto nárok žalobcovi priznať. Žalobca sa tohto nároku domáhal i titulom nezákonného rozhodnutia, ktorým podľa žalobcu je uznesenie o vznesení obvinenia, a to s poukazom na právny názor uvedený v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, na strane 5 tohto rozhodnutia. Žalobca vo svojej žalobe, ani počas celého konania, nevyšpecifikoval, keďže sa tohto nároku domáhal na základe dvoch titulov, akej výšky nemajetkovej ujmy sa domáha z jednotlivých titulov, preto mal súd za to, že sa domáha z jednotlivých titulov rovnakej výšky, z každého po 10 000 eur. Žalobca poukazoval na to, že pri uvedenom nároku ide o odškodnenie za stres, úzkosť, frustráciu a akúkoľvek inú škodu, ktorá mu bola väzbou a celým trestným konaním spôsobená. Žalobca nesúhlasil, že ním uplatnená výška nemajetkovej ujmy je neprimeraná, tak ako to namietal žalovaný s poukazom na limity určené zákonom č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní obetí násilných trestných činov. Poukazoval na to, že žiadny právny predpis v takýchto prípadoch neustanovuje žiadne limity, naopak, výšku nemajetkovej ujmy určuje iba súd. Jediným limitom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy je jej primeranosť, ktorú určuje súd s poukazom na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy, okolností, pri ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby, a to, či pôvodca zásahu neposkytol už mimosúdne morálne alebo finančné zadostučinenie. Žalobca v tejto časti uvádzal, že trestné konanie i jeho pobytom vo väzbe,

ovplyvnili jeho súkromný, rodinný život, jeho vtedajšie manželstvo sa následkom toho i rozpadlo, dňa 29. 10. 2011 sa s vtedajšou manželkou rozviedli, pretože jeho manželka s ním už nechcela žiť, pretože bol vo väzbe. Kvôli trestnému konaniu mal problémy i s ďalšou manželkou, s ktorou sa oženil v roku 2002. Táto manželka sa z ich spoločnej domácnosti odsťahovala v roku 2006, a spoločne dňa 22. 11. 2006 podali návrh na rozvod na súd v Zürichu, ktorý však následne zobrali späť a švajčiarsky súd dňa 17. 01. 2007 konanie zastavil. Avšak ani toto jeho manželstvo neustálo jeho psychické problémy (depresie, psychické napätie, bolesti hlavy, podráždenosť, nespavosť) spôsobené väzbou a trestným konaním, a nakoniec sa dňa 09. 11. 2011, právoplatne dňa 09. 12. 2011, rozviedli. Pod vplyvom celej situácie sa prerušili a naštřbili jeho vzťahy s najbližšou rodinou, dcérami, (tri dcéry) kamarátmi a známymi. Ovplyvnilo to i jeho profesný život, pretože stratil vo Švajčiarsku i na Slovensku kredit slušného človeka. Po prepustení z väzby, ktorá zanechala na ňom veľkú traumu, sa u neho objavili psychické problémy, ktoré sa snažil pred svetom skryť, aby neprišiel o prácu a pred svetom o dôveryhodnosť. Psychické zdravotné problémy sa začali prejavovať i na fyzickom zdraví (psychosomatika), objavila sa u neho artróza na hornom a dolnom priehlavkovom kĺbe. Psychické zdravotné problémy znášal o to ťažšie, že Švajčiarsko, kde po prepustení z väzby žil, je konzervatívna spoločnosť, ktorá prísne posudzuje každého prisťahovalca a jeho výkon práce (občianstvo Švajčiarskej konfederácie získal až 06. 02. 2001). Psychické problémy trvali u žalobcu počas celého trestného konania i po jeho právoplatnom oslobodení, pretože išlo o hlbokú a zjavne už nevyliciteľnú psychickú traumu. Žalovaný i v tejto časti žaloby namietal, že žalobca nemá právo na náhradu škody titulom rozhodnutia o väzbe podľa ustanovenia § 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., pretože si väzbu žalobca zavinil sám. V tejto časti žaloby, súd rovnako ako v odseku 26 tohto rozhodnutia, s rovnakou právnou argumentáciou, uvádza, že táto námietka žalovaného je nedôvodná. Súd má za to, že titul rozhodnutie o väzbe, na základe ktorého sa žalobca domáha proti žalovanému zaplatať tento nárok, je dôvodný. Súd, súhlasne s právnou argumentáciou žalobcu uvádza, že žalobca si tento nárok uplatnil s poukazom na titul rozhodnutie o väzbe podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., a to vzhľadom na právny názor vyslovený v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, podľa ktorého, ak je daný titul rozhodnutie o väzbe podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., potom je možné s poukazom na ustanovenie čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd takýto nárok žalobcovi priznať. Žalobca sa tohto nároku domáhal i titulom nezákonného rozhodnutia, ktorým podľa žalobcu je uznesenie o vznesení obvinenia, a to s poukazom na právny názor uvedený v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, na strane 5 tohto rozhodnutia. Podľa názoru súdu titul tzv. nezákonného rozhodnutie, nie je právnym základom pre priznanie tohto nároku žalobcovi, pretože zákon č. 58/1969 Zb. neupravuje priznanie poškodenému nemajetkovej ujmy titulom nezákonného rozhodnutia. Žalovaný namietal neprimeranosť uplatnenej výšky s poukazom na iné právne predpisy, ktoré odškodňujú osoby, na ktorých bol spáchaný násilný trestný čin, kde maximálna výška nemajetkovej ujmy je 5 násobok minimálnej mzdy, čo predstavuje sumu okolo 16 000 až 17 000 eur. Súd má za to, že žalobca počas celého konania preukázal dostatočným spôsobom stres, úzkosť, frustráciu, ktorá mu bola väzbou spôsobená, preukázal, že jeho pobyt vo väzbe, ovplyvnil jeho súkromný, rodinný život, vzťahy s kamarátmi, známymi. Súd po ustálení, že v tejto časti žaloby je daný titul, priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 5 000 eur titulom rozhodnutia o väzbe, a vo zvyšnej časti žalobu v tejto časti zamietol (titul rozhodnutie o väzbe zamietol v časti nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur, a titul nezákonné rozhodnutie zamietol v celej časti nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 eur).

30. Podľa ustanovenia § 218 ods. 1 CSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku súd rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne.

31. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

32. Podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Súd o náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP tak, že určil vo výroku rozhodnutia, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, keďže mali obe strany vo veci úspech len čiastočný.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.